ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΑΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ „ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ" ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Εἶνε ἕνας σοφὸς ἄνθρωπος. Κανένας Αἰγυπτιολόγος δὲν κατέχει τὴν τέχνη του ὅσον αὐτός!

Ἡ Μὶς Τρελόνυ τὸν ἄκουγε μὲ μεγάλη προσοχή.

— Κινδυνεύσαμε πολλὲς φορὲς μὲ τὸν πατέρα σας στὴν Αἴγυπτο, καὶ ἦταν μεγάλη ἀπόλαυσις γιὰ μένα αὐτὴ ἡ συνεργασία. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς ποὺ εἶνε στὴν κατοχήν του προέρχονται ἀπὸ τὰς ἐρεύνας, ποὺ ἐκάναμε μαζί. Ὁ πατέρας σας, Μὶς Τρελόνυ, ἔχει σπάνια σοφία καὶ ἄπειρες γνώσεις. Ὅταν βάζει στὸ νοῦ του νὰ ἀποκτήσῃ ἕνα πρᾶγμα...μπορεῖ νὰ ἀφιερώσῃ τὴ ζωή του γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ...ἂν ὑπάρχει. Ἀκριβῶς ἔρχομαι ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι, ποὺ εἶχα ἐπιχειρήσει κατ' ἐντολήν του.

Σταμάτησε σὰ νὰ εἶχε εἰπεῖ περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔπρεπε. Ἐξακολούθησε :

— Δὲν εἶμαι ἐλεύθερος νὰ ἀναφέρω τίποτε ἀπὸ ὅτι ἀφορᾶ τὴν ἀποστολήν μου. Αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε μυστικὰ μεταξὺ τοῦ κ. Τρελόνυ καὶ ἐμοῦ. Εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ τηρήσω ἀπόλυτον μυστικότητα.

Στάθηκε λίγο καὶ ὕστερα ἐρώτησε :

— Εἶσθε βεβαία, Μὶς Τρελόνυ, ὅτι πατέρας σας δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ μὲ δεχθῇ σήμερα ;

Τὸν ἐκύτταξε μὲ ἀπορία.

— Ἐλᾶτε νὰ βεβαιωθῆτε ὁ ἴδιος !

Τὴν ἀκολουθήσαμε καὶ οἱ δυὸ στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου.

Ὁ κύριος Κορμπὲκ ἐμπῆκε στὸ δωμάτιο σὰ νὰ τὸ ἐγνώριζε ἀπὸ καιρό. Μ' ὅλη τὴν ταραχὴ ποὺ τοῦ προξένησε ἡ θέα τοῦ φίλου του, μπόρεσε νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ σ' ἕνα ὡρισμένον σημεῖον. Ἔπειτα ὅλη ἡ προσοχή του στράφηκε πρὸς τὸν ἄρρωστο. Ἐνῷ τὸν παρατηροῦσα, κάτι μοῦ ἔλεγε ὅτι ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον θὰ μποροῦσαν νὰ διευκρινισθοῦν πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὸ μυστήριο ποὺ μᾶς περιέβαλε.

Δὲν τὸν ὑποψιαζόμουν γιατὶ φαινόταν πολὺ τίμιος ἄνθρωπος. Ἦταν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μποροῦν νὰ κρατήσουν ἕνα μυστικό. Αὐτὸς ὁ ξένος, ποὺ εἶξερε τὸ παρελθὸν τοῦ ἀρρώστου, θὰ ἦταν ἴσως εἰς θέσιν νὰ μᾶς φωτίσῃ ἀργότερα, ἐμᾶς ποὺ ἀγνοούσαμε τὰ πάντα. Ἐκύτταξε τὴν μὶς Τρελόνυ, μὲ μία ἔκφρασι οἴκτου καὶ συμπαθείας. Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀρρώστου διατηροῦσε τὴν συνηθισμένην αὐστηρότητά του. Καὶ ἡ θέα αὐτὴ τοῦ ὕπνου μᾶς τρόμαζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ περισσότερο παρὰ ποτέ. Ἡ Μαργαρίτα φαινόταν τώρα καὶ αὐτὴ περισσότερο συγκινημένη μὲ τὴν παρουσία τοῦ ξένου Ἡ ὄψις τοῦ κ. Κορμπὲκ ἔγινε αὐστηρότερη. Καὶ τὸ βλέμμα του ἔγινε ἄγριο, ἀπειλητικὸ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἐνόχου αὐτῆς τῆς κιταστροφῆς. Ἔπειτα ἔριξε γύρω του μιὰ ματιά. Εἶδε τὴν μὶς Κένεδυ καὶ κατσούφιασε. Ἡ μὶς Κένεδυ ἐννόησε ὅτι ἦταν περιττὴ καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὴν μὶς Μαργαρίτα τὴν ἄδεια νὰ ἀποσυρθῇ. Ἔπειτα ἔφυγε καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα. Ὁ Κορμπὲκ μὲ ἐκύτταξε σὰ νὰ περίμενε νὰ μάθῃ ἀπὸ μένα τί εἶχε συμβεῖ.

— Διηγηθῆτε μου τὴν ἱστορία, εἶπε.

Ἐνόσω ἄκουγε τὴν ἀφήγησιν τῶν γεγονότων τὸ πρόσωπό του δὲν ἔλεγε τίποτε. Ὅταν ἀνέφερα τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Μάρβιν καὶ τὴν ὕπαρξι τοῦ πληρεξουσίου ἄρχισε νὰ ἀντιλαμβάνεται καλλίτερα. Καὶ ὅταν ἔμαθε τὰ καθέκαστα τῆς ἐπισκέψεως καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ δικηγόρου, εἶπε :

— Καλά. Τώρα ξέρω ποιὸ εἶνε τὸ καθῆκον μου.

Αὐτὴ ἡ φράσις του ἄναψε τὴν περιέργειά μου.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε ; τὸν ἐρώτησα.

— Ὁ Τρελόνυ ξέρει τί κάνει. Θὰ εἶχε ἕνα ὁρισμένο σκοπὸ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Δὲν πρέπει νὰ παραβιάσουμε τὴ θέλησί του. Εἶνε φανερὸ ὅτι περίμενε ὅλα αὐτὰ ποὺ συνέβησαν καὶ θέλησε νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του.

— Ὄχι, ὅλα ! εἶπα. Θὰ ὑπάρχει ἕνα ἀσθενὲς σημεῖον κάπου, ἀλλοιῶς δὲν θὰ ἦταν σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι τώρα !

Ἡ ψυχραιμία τοῦ Κορμπὲκ μὲ ἐξέπληξε. Περίμενα νὰ εὕρῃ κάποιο σοβαρὸ ἐπιχείρημα γιὰ νὰ ἀπαντήσῃ στὴ φράσι μου. Ἐμειδίασε ὀλίγο, καὶ μοῦ ἀπήντησε.

— Δὲν ἐφθάσαμε στὸ τέλος ἀκόμη. Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία ὅτι εἶχε ὑπ' ὄψιν του ὅτι κάτι μποροῦσε νὰ συμβῇ !

— Ξέρετε τί περίμενε καὶ ἐκ μέρους τίνος ; ἐρώτησε ἡ Μαργαρίτα.

— Ὄχι. Δὲν ξέρω τίποτε ἀπὸ αὐτά! Μπορῶ μόνο νὰ ὑποθέσω.., ἔκανε νὰ πῇ, μὰ διέκοψε ἔξαφνα τὴ φράσι του.

— Τί νὰ ὑποθέσετε ;

Ἡ φωνὴ τῆς μὶς Τρελόνυ καθὼς ἀπεύθυνε αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν ἔτρεμε κάπως. Ὁ ξένος τὴν ἐκύτταξε πάλι κατάματα. Ἀλλὰ τῆς ἀπήντησε μὲ πολλὴ καλωσύνη καὶ συμπάθεια :

— Πρέπει νὰ πιστέψετε πῶς εἶμαι πρόθυμος νὰ κάμω ὅτι δήποτε γιὰ νὰ σᾶς καθησυχάσω. Ἀλλὰ ἔχω ἕνα ὑψηλότερο καθῆκον.

— Ποιὸ καθῆκον ;

— Τὴ σιωπή !

Μόλις ἐπρόφερε τὴ λέξι αὐτὴ τὰ χείλη του ἔκλεισαν καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἔγινε πάλι αἰνιγματώδης. Κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν μίλησε. Σὲ λίγο ἡ μὶς Τρελόνυ ἐκύτταξε τὸν ξένο μὲ μίαν ἀχτίνα ἐλπίδος στὰ μάτια. Τοῦ εἶπε μὲ σταθερὰ φωνή :

— Τί ἦταν τὸ βιαστικὸ ζήτημα, περὶ τοῦ ὁποίου θέλατε νὰ μιλήσετε πρωτήτερα μαζῆ μου; Ἐγνωρίζατε ὅτι ὁ πατέρας δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ σᾶς δεχθῇ ;

Ὅταν ἄκουσε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι ὁ κύριος Κορμπὲκ ἄλλαξε φυσιογνωμία. Ἔσπευσε δὲ νὰ εἴπῃ μὲ τραγικὴ σοβαρότητα φέροντας τὰ χέρια στὸ μέτωπό του:

— Θεέ μου! Ἐλησμόνησα ! Τί κρῖμα ! Μιὰ τέτοια στιγμή ! Αὐτὰς εἶνε ξαπλωμένος ἐδῶ ἀναίσθητος !... Τὰ χέρια μου εἶνε δεμένα ! Δὲν μπορῶ νὰ τὸν βοηθήσω σὲ τίποτε !....

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε ; εἶπε ταραγμένη ἡ μὶς Μαργαρίτα... Ἐξηγηθῆτε ! Εἶμαι τόσο ἀνήσυχη γιὰ τὸν πατ ρα μου. Μήπως συμβαίνει κανένα νέο, δυστύχημα ; Γιατὶ μιλᾶτε ἔτσι ; Πέστε μου κάτι παρήγορο, κύριε. Πέστε μου ὅτι ξέρετε.

— Δυστυχῶς δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τίποτε. Δὲν πρέπει ν' ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸ τοῦ κ. Τρελόνυ. Ἐν τούτοις κάτι πρέπει νὰ γίνῃ. Ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ ζητήσω τὴ συμβουλή του, τὴ γνώμη του, τὴ βοήθειά του.... Καὶ ἐκεῖνος δὲν μὲ ἀκούει, δὲν μὲ βλέπει !.... Εἶνε φρικτό ! Καὶ ὁ καιρὸς περνᾶ ! Θεέ μου ! Θεέ μου ! Αὔριο ἴσως θὰ εἶνε πολὺ ἀργά !

— Μὰ τί τρέχει, τί συμβαίνει ; ρώτησε μὲ ἀληθινὴ ἀγωνία ἡ δυστυχισμένη κόρη. Μιλῆστε ! Πέστε μας κάτι. Μᾶς τρομάζετε ! Αὐτὴ ἡ σιωπή, αὐτὸ τὸ μυστήριο καὶ ἡ φρίκη ποὺ μὲ περιστοιχίζει θὰ μὲ κάνουν νὰ τρελλαθῶ !

Ὁ κύριος Κορμπὲκ κατέβαλε ἔξαφνα μεγάλη προσπάθεια κι' ἔγινε ψυχραιμότερος.

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ πολλὰ πράγματα, ἐσπουδαίνις, εἶπε. Δὲν μπορῶ δυστυχῶς. Ἡ ἀλήθεια ἐν τούτοις εἶνε πῶς μ' ἔκλεψαν. Πέρασαν τρία χρόνια ἕως ὅτου ἐκτελέσω τὴν ἀποστολή μου. Τέλος ἐπέτυχα τὸ σκοπό μου ! Ἀνεκάλυψα ὅσα πράγματα ζητοῦσα, καὶ τὰ ἔφερα μαζί μου στὸν τόπο μου. Ἔφερα θησαυροὺς ἀνεκτιμήτους, πολὺ πειὸ ἀνεκτίμητους γιὰ κεῖνον ποὺ μὲ βοήθησε νὰ τοὺς εὕρω. Ἔφθασα χθὲς στὸ Λονδῖνον. Ὅταν ἐξύπνησα τὸ πρωῒ μοῦ εἶχαν κλέψει αὐτοὺς τοὺς θησαυρούς. Καὶ κατὰ τρόπον ἐντελῶς μυστηριώδη ! Κανένας δὲν ἤξευρε πῶς εἶμουν στὸ Λονδῖνον. Κανεὶς δὲν ἤξευρε τί εἶχα κρυμμένο μέσα στὴν παλιὰ βαλίτσα μου ! Τὸ δωμάτιό μου εἶχε μόνο μιὰ πόρτα. Τὴν ἐκλείδωσα ὅταν ἐπῆγα νὰ κοιμηθῶ. Ἔγινε στὸ πέμπτο πάτωμα καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ μπῆκε ἐκεῖ κανεὶς ἀπὸ τὸ παράθυρο. Μάλιστα ἐφρόντισα νὰ τὸ κλείσω ὁ ἴδιος γιὰ νὰ εἶμαι ἀπολύτως ἥσυχο. Κι' ἐν τούτοις τὸ πρωῒ ἡ βαλίτσα μου ἦταν ἄδεια ! Ἡ λάμπες δὲν ἦσαν μέσα ! Τὶς εἶχαν κλέψει ! Ναί ! Πρέπει νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ : Επῆγα στὴν Αἴγυπτο μὲ τὸ σκοπὸ νὰ βρῶ κάτι παλιὲς λάμπες, γιὰ τὸν κύριο Τρελόνυ. Κατόρθωσα νὰ τὶς ἀνακαλύψω ἔπειτα ἀπὸ ἀπίστευτους κόπους καὶ ἀπίστευτους κινδύνους. Τὶς ἔφερα.... Καὶ τώρα ;....

Φαινόταν στενοχωρημένος.

Ἡ μὶς Τρελόνυ τὸν ἐκύτταζε κατάματα. Τέλος ἀκούμπησε τὸ λευκὸ χέρι της στὸν ὦμο του. Τὴν παρετήρησα μὲ ἔκπληξι : Τὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰ ἔκφρασι πάθους καὶ τὰ μάτια της ἔδειχναν θέλησι καὶ ἐνεργητικότητα. Ἐσχημάτισα τὴν ἐντύπωσι πῶς εἶχα μπροστά μου μιὰ δυνατὴ γυναίκα

— Ἂς λείψουν οἱ δισταγμοὶ καὶ οἱ τρόμοι ! Πρέπει ν' ἀποφασίσαμε νὰ κάμωμε ! Αἱ θελήσεις τοῦ πατέρα μου πρέπει νὰ ἐκτελεσθοῦν ἐὰν μᾶς εἶναι δυνατόν. Κύριε Ρόζ, εἰσθε δικηγόρος. Ἔχουμε ἀκόμη στὸ σπήτι ἕνα ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπὸ τοὺς πρώτους ντετεκτὶβ τοῦ Λονδίνου. Ἀναμφιβόλως, μποροῦμε κάτι νὰ κατορθώσουμε. Πρέπει νὰ ἀρχίσουμε ἀμέσως. Γρήγορα ! Γρήγορα ! Ὁ πατέρας πληγώνεται μυστηριωδῶς καὶ βυθίζεται σ' ἕνα ἀνεξήγητο λήθαργο.

(Ἀκολουθεῖ)

— Τί τρέχει ; ρώτησε ἡ Μαργαρίτα.